

Із Донецьком
у серці

*Випускники
Донецького національного
університету
імені Василя Стуса
про Донецьк*

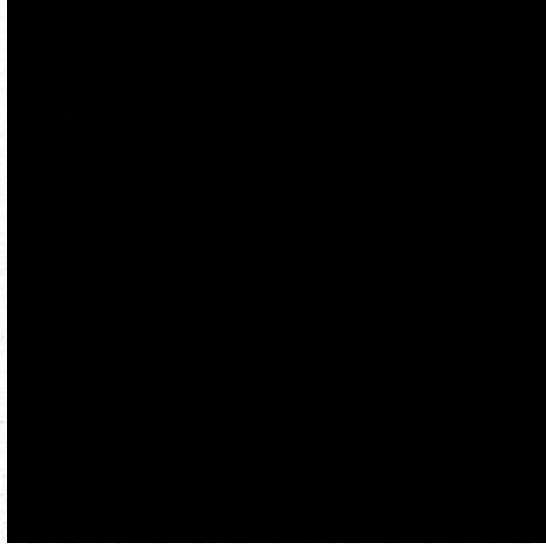

ПЕРЕДМОВА

«Остання неділя серпня – немає Донеччан яких ці слова залишать байдужими. Виставка квітів, міжнародний фестиваль ковалів у Парку кованих фігур, карнавал центральною вулицею, артлокації в усіх парках міста, спілкування із друзями в Донецьк Сіті, феєрверк та великий концерт на центральній площі та, звісно, мільйон посмішок навколо. Саме ці асоціації у більшості виникають після згадки про День Шахтаря та День міста, які святкувались у Донецьку в цей день. Це був момент гордості та спільного відзначення досягнень нашого чудового міста, яке з кожним роком ставало все прекрасніше» – допис на сторінці Університету в FB у 2023 році.

«Занурюючись у спогади цього дня, на думку спадають радісні й усміхнені люди на вулицях Донецька, виступи зірок світового масштабу на Донбас Арені та Центральній площі, веселі посиденьки в Golden Lion пабі чи Юзівській пивоварні, спортивні змагання біля Драматичного театру, атракціони в центральному парку культури та відпочинку і ще багато файних здібанок по всіх локаціях міста. Ці спогади є силою кожного Донеччанина, бо рідне місто навчило не лише чудово відпочивати, а й плідно працювати, віддаючи себе улюбленій справі. У цьому й був секрет процвітання Донецька до окупації та залишається секретом успіху донеччан, які вимушені були залишити рідне місто» – допис на сторінці Університету в FB у 2024 році. Це спогади про Донецьк із дописів Університету минулих років.

Цього ж року ми попросили наших випускників поділитися своїми спогадами про наше рідне місто. На жаль, багато з тих, до кого зверталися із проханням поділитися світлинами та спогадами, відповіли, що їхні згадки з радісними моментами життя в рідному місті знищила російська ракета. Дехто сказав, що війна перекреслила все приємне, що було. Тому нехай цей чорний квадрат буде графічною згадкою про ці думки.

Попри це, нам дуже хочеться зберегти якомога більше приємних і різноманітних спогадів про рідний Донецьк і те, яким його запам'ятали донеччани.

Із Донецьком у серці

2011 рік. Йшов другий рік навчання на спеціальності "Документознавство та інформаційна діяльність" в корпусі обліково-фінансового факультету ДонНУ. Ті звичайні, але незабутні студентські будні, коли навчальний корпус знаходився зовсім поруч із сяючою "Донбас Аrenoю" і після важких завдань і нудних лекцій можна було спуститись до парку біля стадіону і позбутися негативних емоцій.

Того дня була одна з таких прогулянок після пар. Без особливої мети ми з другом зазирали до офіційного фан-шоупу клубу – і раптом помітили незвичну метушню та довгу чергу. Як виявилось, у центрі уваги був сам Мірча Луческу: Містер особисто підписував покупцям примірники автобіографії про донецький період його кар'єри.

Не вагаючись ні секунди, ми віддали свої останні "студентські" 50 гривень за книжки, стали в чергу і за мить уже тримали в руках заповітний автограф та робили фото з легендою. Попри всю неоднозначність його постаті в пізніші роки, для кожного з нас він назавжди залишиться уособленням золотої ери та найвеличнішим тренером в історії "Шахтаря".

Я походжу з шахтарської родини: більшість чоловіків серед моїх рідних працювали на шахтах. З дитинства у моєму серці живе глибока повага до цієї важкої професії, але в пам'яті назавжди закарбувалися і темні дні мирного життя, коли траплялися аварії та гинули люди від газодинамічних явищ. Мій дім оточували 27 териконів, ми місцеві звикли до вугільного пилу всюди, специфічному присмаку питної води.

У 2012 році поруч із моєю вулицею відкрили новий сучасний парк зі спортивними комплексами та басейном - живи і насолоджуйся життям! У часи незалежності України і до самої окупації Донецьк із кожним роком ставав усе красивішим, заможнішим, зберігаючи свій напружено-працьовитий, вольовий менталітет.

Місто завжди привітно зустрічало гостей - родичів, колег, відряджених на підприємства та в університети. Питань, куди повести відвідувачів після заходів, зазвичай не виникало. Парк кованих фігур був однією з найкращих візитівок міста: щорічні змагання ковалів поповнювали його десятками нових шедеврів. Донеччани з радістю роздивлялися ці залізні витвори мистецтва й пишалися своїм парком. Якщо ж хотілося справді вразити гостей, родзинкою була «Донбас Арена» з її фан-кафе та музеєм улюбленої команди. Нікого не залишав байдужим вихід на футбольне поле під запис знайомого гімну улюбленого «Шахтаря» та вітального гуркоту трибун. Тут народжувалися мої діти. Ми збиралися компаніями рідних, друзів до 20 людей на пікніки у лісовому господарстві Петровського району м. Донецька, у березовому гаю, де все дбайливо було облаштовано: велика бесідка, з місцями для шашликів та дитячих ігор.

Окреме місце у моєму серці належить Донецькому національному університету, нашому економіко-правовому факультету (такі назви були до окупації міста). Працюючи в ньому, у 2008 році захистила дисертацію з трудового права про безпеку праці як умову трудового договору у вугільній, металургійній та хімічній галузі.

Колектив студентів, викладачів, керівництва, деканату факультету університету запам'ятався на все життя. Ми стали справжньою опорою один для одного після окупації. Пам'ятаю, як у студентські роки я як студентка сиділа вечорами на заняттях, а у світлі прожекторів зводився новий корпус — тіні від будівельних кранів були гігантськими, і часом здавалося, що ти є героєм якогось фантастичного фільму.

Яка ж я була щаслива, коли після десяти років державної служби мене заросили на роботу в університет! Відчуття, що ти в когорті однодумців, завзятих науковців, надихало, не вірилося довгий час, що мрії збуваються. Зв'язок із Alma Mater триває вже половину мого життя. Тепер, з відстані років, особливо гостро розумієш, якими ж неймовірно щасливими були ті роки для всіх нас, «університетських».

Ministry of Education
and Science of Ukraine

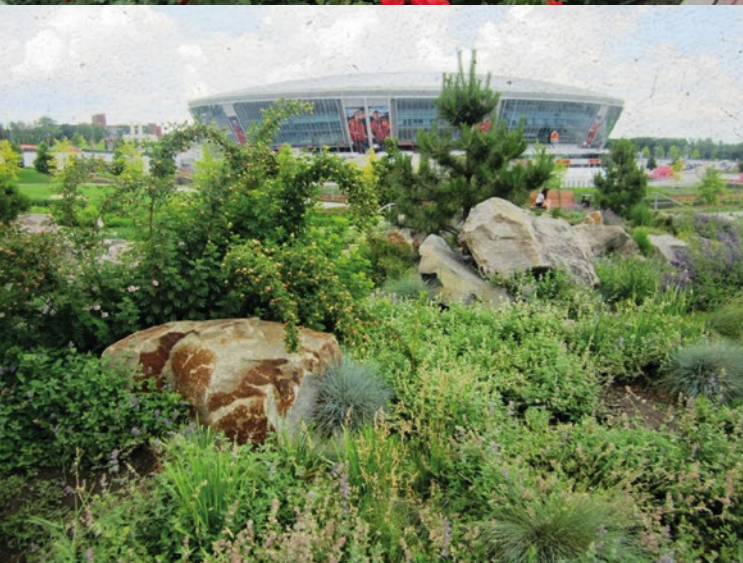
*Donetsk
National
University*

**ECONOMY-LEGAL
FACULTY**

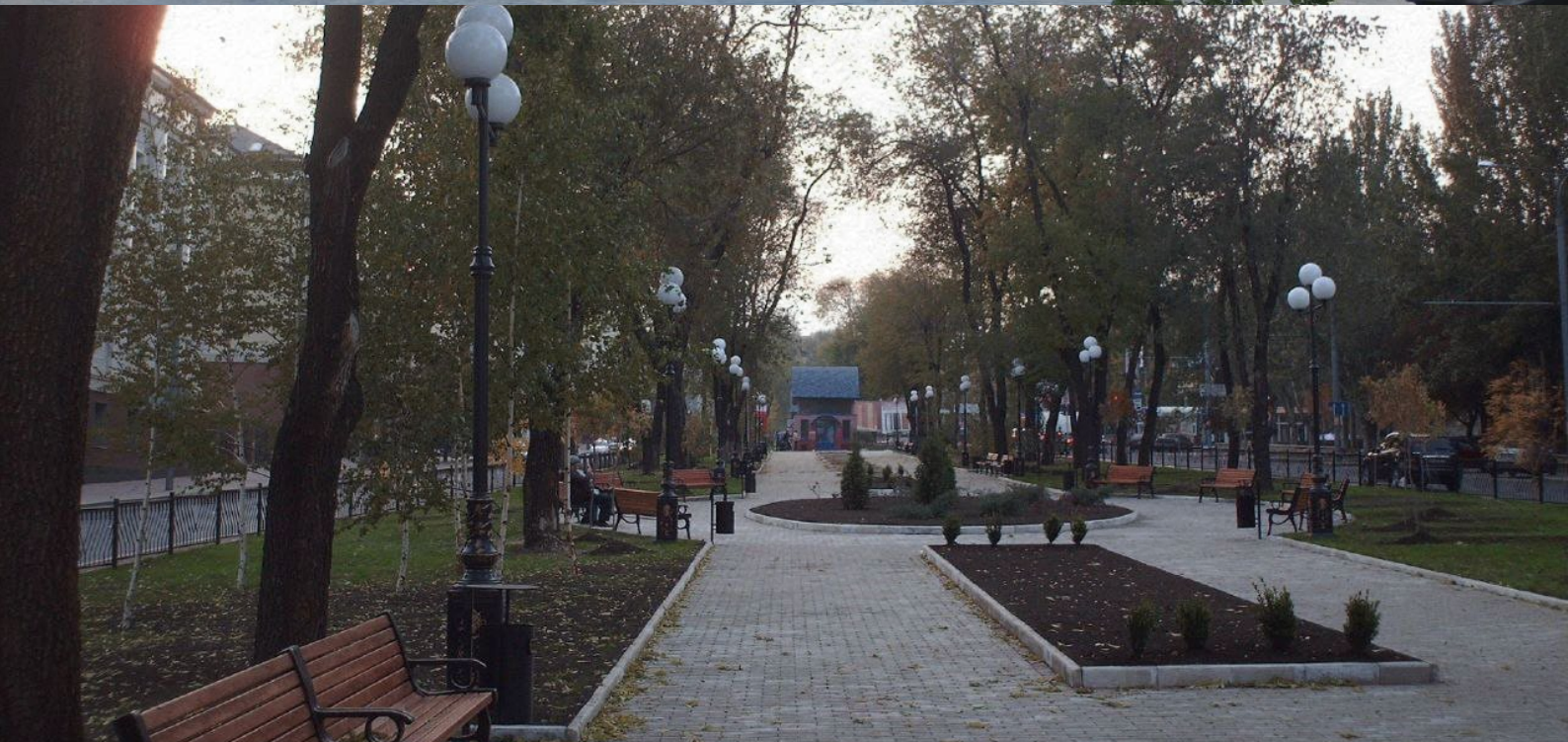
Усе обов'язково повернеться на круги своя. Ми леліємо у серці думку про повернення у наше звільнене рідне місто Донецьк, разом із ДонНУ імені Василя Стуса - під прапором України, завдяки героїзму наших Захисників і Захисниць цієї Війни за Незалежність України.

Ганна Бей

Щороку у нас була сімейна традиція: влітку ми завжди їздили в Донецьк на «Маяк» купувати канцелярське приладдя мені та різну методичну літературу для мами (вона в мене вчителька) до нового навчального року.

Літо 2012 року було перед моїм 11-м класом, це була остання така наша подорож. Ми доволі часто відвідували парк Щербакова під час таких поїздок, проте того разу ще й каталися на оглядовому колесі. З нього відкривався гарний краєвид на гуртожитки ДонНУ. Тоді я вже знала, що вступатиму саме туди, тож мені було цікаво, в якому з них наступного року я оселюся щонайменше на найближчі 4 роки.

Катерина Бобришова

Рік потому я вже мешкала у 4-му гуртожитку. Хоча я й прожила в Донецьку неповні 10 місяців, та встигла його полюбити. З Днем міста, любий Донецьку! Вірю, що ми ще побачимось.

Ми регулярно відвідували виставки в «Експо-Донбасі», ходили на футбольні матчі, боксерські поєдинки, каталися на ковзанці у «Фунтурі». Особливе місце в моєму серці назавжди займає Євро-2012. Саме тоді Донецьк наповнився людьми з різних країн Європи, і в мене з'явилося багато нових знайомств.

Одного разу моя подруга й одногрупниця запросила мене на екскурсію до арт-центру «Ізоляція». Разом із нами була делегація лікарів-волонтерів із різних куточків світу. Це був надзвичайно цікавий і позитивний досвід, а ще — моє, мабуть, перше справжнє спілкування з іноземцями.

Катерина Скрипниченко

Якщо говорити про футбол, то ми намагалися не пропускати майже жодного матчу нашого рідного «Шахтаря». Атмосфера на «Донбас Арені» була особливою: коли команда забивала гол, увесь стадіон вибухав радістю, а незнайомі люди обіймали одне одного. Ці емоції неможливо ні з чим порівняти.

Я дуже сумую за Донецьком, яким він був до війни. Для мене він завжди був і залишається українським містом — містом мого дитинства, юності, мрій і найтепліших спогадів.

Донецьк для мене уособлює мрії вчорашньої школярки, яка вступила до Донецького державного університету. Того ж 2000 року він став національним. Це яскраві спогади про хімічний факультет, зустріч із майбутнім чоловіком, з чудовими людьми, які стали друзями, що й зараз зі мною, навіть на відстані сотень і тисяч кілометрів, з колегами, які ділились досвідом, вчили бути науковицею й викладачкою. Це ціла епоха, яка не завершилася і після переїзду до Вінниці.

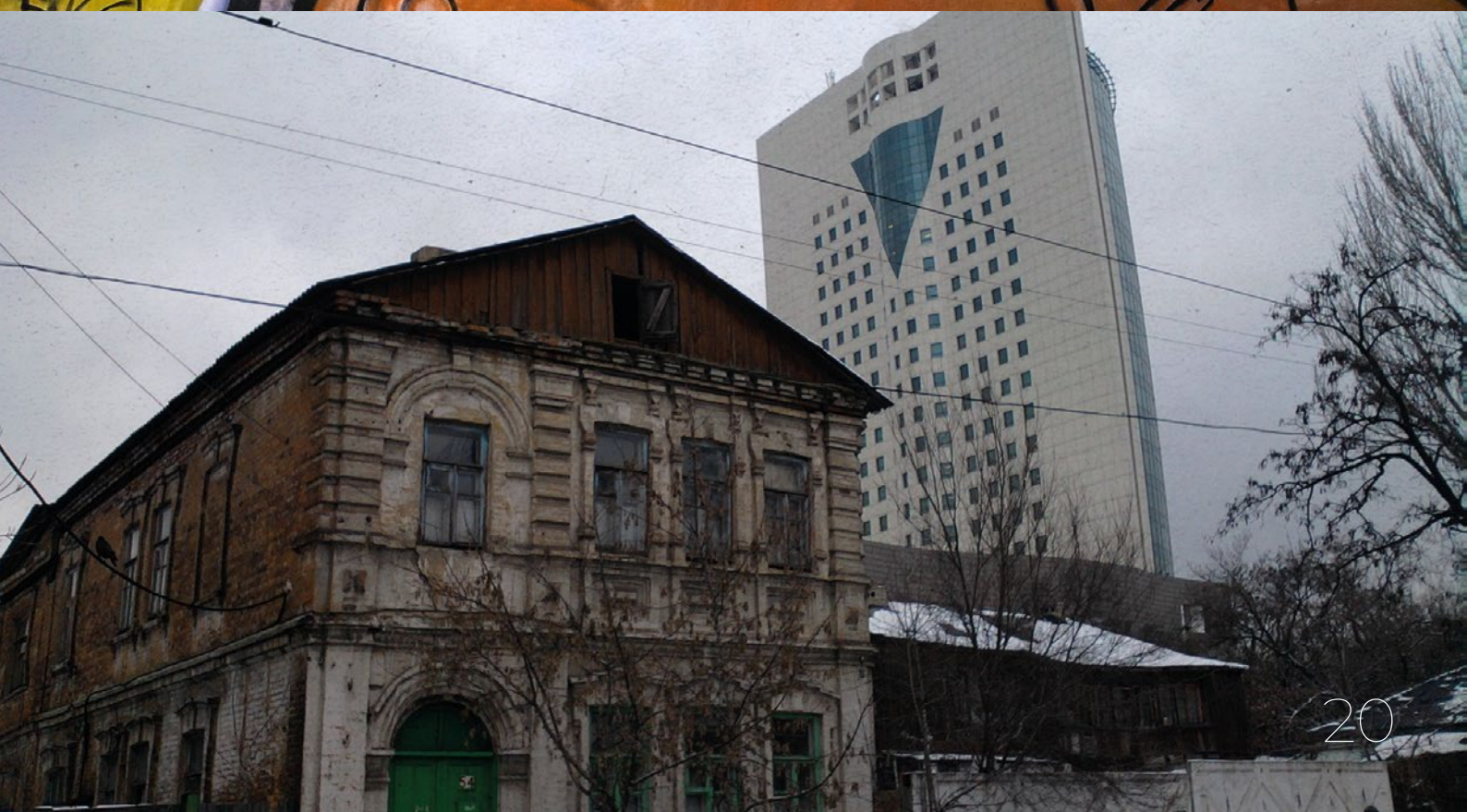
Мій спогад - про Донецьк як місце зустрічі хіміків з усіх куточків України і про традиційну екскурсію містом, однією з обов'язкових локацій якої був Парк кованих фігур. За підтримки декана хімічного факультету, професора Олександра Шендрика, молоді науковці започаткували конференцію "Хімічні проблеми сьогодення". В перші роки вона мала статус всеукраїнської. Проводили її традиційно в березні, коли студенти, аспіранти й молоді науковці збиралися, щоб поділитися досвідом, напрацюваннями з лабораторій своїх університетів і наукових установ.

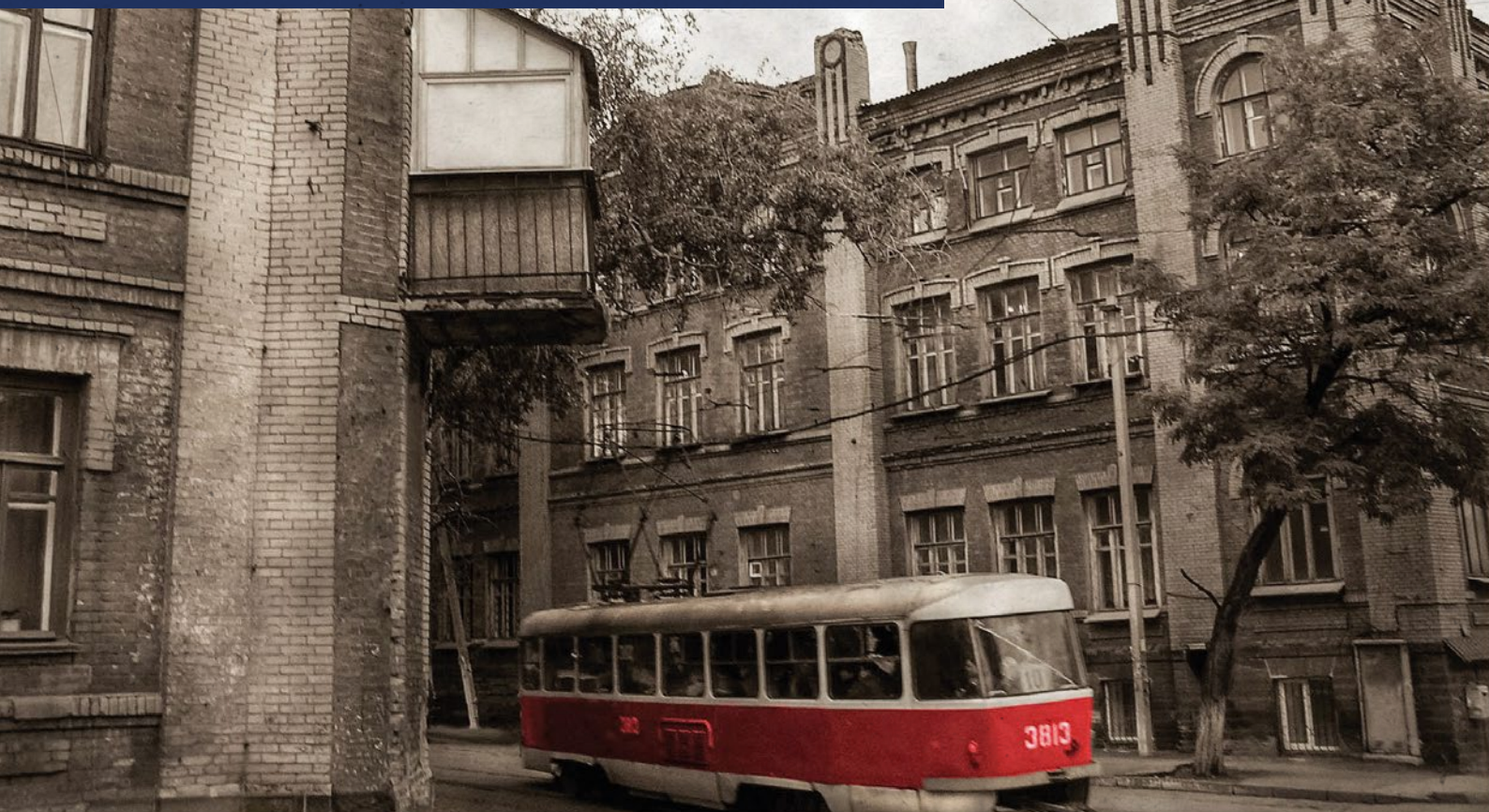

Ми як організатори обов'язково влаштовували екскурсію центром міста, демонструючи визначні пам'ятки, розповідаючи історію Донецька. Парк кованих фігур був однією з родзинок, що завжди приваблювала донеччан і гостей міста, тому що кожного року в ньому можна було побачити нові витвори мистецтва - цікаві, незвичні, незабутні. Парк був прекрасний і яскравий за будь-якої погоди й пори року і нікого не лишав байдужим. Зараз кована троянда біля головного корпусу університету у Вінниці нагадує про ті безтурботні часи й місця, де ми були щасливі, мріяли, творили й раділи життю в українському Донецьку.

Костянтин Родигін

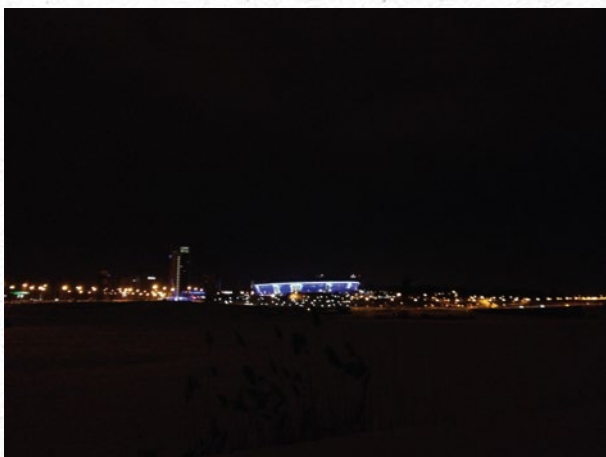

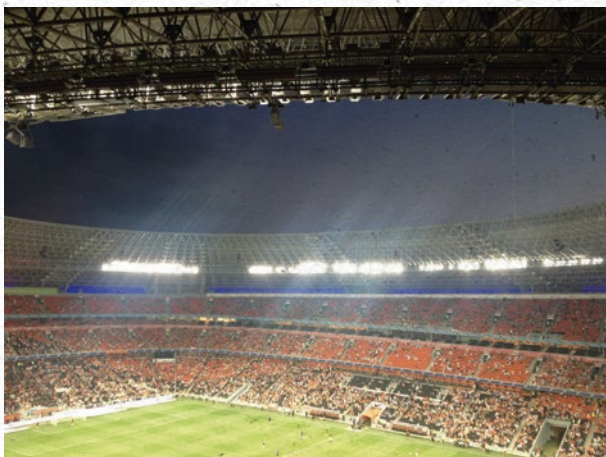

рідна набережна

Донбас арена, зима 2013

матч на Донбас арені

Донецькі троянди, високі терикони та прекрасне майбутнє - все, що було в нашому серці та рідному місті. Подумки прогулюючись вулицями рідного міста, згадую свої прекрасні студентські роки, як останнє світле, що залишилося в моїй пам'яті.

фото нашої групи Д. ми тоді робили постановку з фабули справи на кримінальному праві

Ставши студенткою 1 курсу Економіко-правового факультету ДонНУ у вересні 2010 року розпочалося моє нове життя з купою цікавих пригод та нових друзів. За ці роки я встигла не просто прожити та отримати диплом «Бакалавра», а й відчувати і пропустити крізь себе кожен курс, кожен пару та новий предмет.

Теплих спогадів багато - від Дня першокурсника до випускного. Святкування Дня юриста на першому курсі - це було щось окреме. Нас ще тоді називали абітурією, але ми святкували так, ніби за спиною 20 років досвіду роботи та ми досвідчені професіонали своєї справи. А моя курсова робота, яку перед самим захистом просто переїхала автівка. Бачили б ви цей слід від протектора на головній сторінці.

Світла пам'ять моєму науковому керівнику Миколі Васильовичу Удоду, який з розумінням поставився до моєї розгубленості та з цікавістю послухав мою доповідь, запитавши лише про творчість українських письменників.

П'ятий курс я закінчувала вже у Вінниці, але це зовсім інша історія...

P.S. Досі пам'ятаю знайомство з викладачем по ТДП (Теорія держави та права): «Доброго дня студенти, мене звати Анжеліка Євгенівна Краковська, як ковбаса краківська, тільки Краковська!».

Лоліта Гальченко

Є міста, які ми відвідуємо, запам'ятовуємо, а потім залишаємо у минулому. А є міста, які стають частиною нашої особистої історії. Для мене таким містом назавжди залишиться Донецьк - український Донецьк, у якому минули одні з найважливіших років мого життя.

Саме там розпочався мій університетський шлях. Я навчалася на юридичному факультеті, який на початку мого студентського життя ще мав назву економіко-правового факультету. Тоді я, звичайно, не могла знати, наскільки глибокий слід залишать у моїй пам'яті ці роки, університет, викладачі, однокурсники та саме місто.

Донецьк я полюбила дуже швидко. Для мене це було перше місто, яке стало не просто місцем навчання чи проживання, а по-справжньому рідним. Воно асоціюється з першими професійними мріями, дружбою і тим особливим відчуттям свободи, яке, мабуть, назавжди залишається у пам'яті студентських років.

Особливо люблю згадувати прогулянки бульваром Пушкіна. Там було своє, неповторне відчуття міста - затишного, зеленого, живого. Тепер, гуляючи Вінницею, я іноді ловлю себе на думці, що алея Космонавтів чимось нагадує мені донецький бульвар Пушкіна. Мабуть, саме тому деякі міські пейзажі так легко повертають у минуле - варто лише побачити знайому алею, дерева чи лавку, і в пам'яті оживають зовсім інші роки.

Після занять ми часто не поспішали розходитися. Якщо пари закінчувалися раніше або залишався вільний час, могли піти гуляти до парку кованих фігур. Це були звичайні студентські прогулянки, які тоді здавалися буденністю, але сьогодні я розумію, наскільки вони були безцінними. Ми просто жили своїм життям: навчалися, жартували, будували плани, сперечалися, закохувалися, знаходили друзів і поступово ставали тими людьми, якими є сьогодні.

Донецьк подарував мені не лише професію. Він подарував мені друзів, спогади й особливе відчуття приналежності до міста, яке стало важливою частиною моєї біографії.

На фотографіях, які я зберігаю, залишилися зовсім звичайні моменти: прогулянка, осінній парк, університетські будні. Але сьогодні вони мають для мене особливу цінність - вони зберігають час, якого вже не повернути.

Для мене Донецьк назавжди залишиться українським містом мого студентства. Містом, у якому я навчалася бути юристкою, дорослішала, знаходила друзів і вперше відчула, що певне місце на карті може стати частиною тебе назавжди.

Можливо, саме в цьому і є сила пам'яті - у здатності зберегти своє місто таким, яким ти його любив.

Донецьк завжди був і залишається для мене унікальним містом. Містом, у якому я ріс, формувався і колись бачив своє майбутнє. Він здавався мені містом великих можливостей: сучасним, красивим, живим і сповненим енергії.

Особливим для мене назавжди залишиться Донецьк часів Євро-2012. Тоді місто ніби змінилося за одну мить. Десятки тисяч людей з різних країн гуляли його вулицями, а відчуття свята було буквально в повітрі. Здавалося, що весь світ на кілька тижнів приїхав до мого міста. І я був щасливий бути частиною цього. Перед Євро-2012 Донецьк отримав нову айдентику і гасло «Сила і Краса. Power and Beauty». Тоді це здавалося просто красивими словами. А тепер я розумію, наскільки точно вони описували те місто, яке я пам'ятаю. Я поїхав із Донецька у 2014 році. Відтоді минуло багато років, і місто змінилося до невпізнаності. Війна забрала в нього багато того, що я любив. Але вона не може забрати мої спогади.

Тому я хочу пам'ятати Донецьк саме таким – яскравим, відкритим, щасливим і затишним. Донецьк і досі залишається частиною мене. І яким би він не став сьогодні, у моїй пам'яті він назавжди буде містом сили і краси. Назавжди яскравим. Назавжди живим.

NOMEN EST OMEN!

ІМ'Я ЗОБОВ'ЯЗУЄ!

2026 рік